

Grey Scale #13

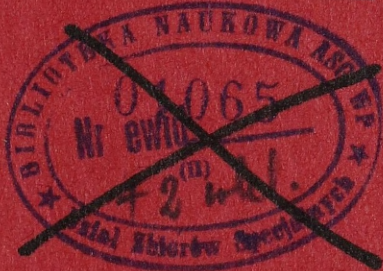
A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

**KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO
I ARMII OBCYCH**

ASG WP wewn. 3585/81

Egz. nr 1

Plk dypl. Mieczysław DĘBSKI

**ROZPOZNANIE RADIOELEKTRONICZNE
W NATARCIU DYWIZJI I OPERACJI
ZACZEPNEJ ARMII**

Skrypt

49584

WARSZAWA

LUTY

1981

Colour Chart #13

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

**KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO
I ARMII OBCYCH**

ASG WP wewn. 3585/81

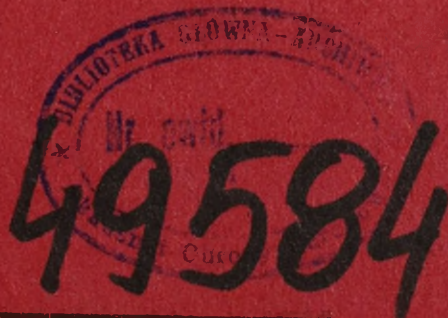

Egz. nr 1

Płk dypl. Mieczysław DĘBSKI

**ROZPOZNANIE RADIOELEKTRONICZNE
W NATARCIU DYWIZJI I OPERACJI
ZACZEPNEJ ARMII**

Skrypt

WARSZAWA

LUTY

1981

KLASYFIKOWANO

Protokół Nr 54305

PODSTAWA
Ustawa z dnia 22 stycznia 1999 roku
art. 86 ust. 2
(Dz.U. z 1999 r. Nr 11 poz. 95)
.....
podpis

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OJCZYSTYCH

JAWNE

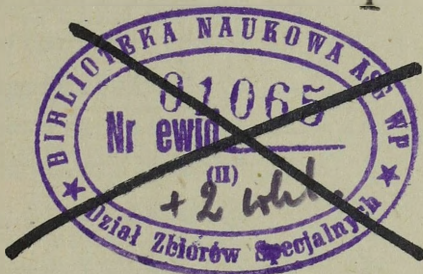
ASG WP wewn.3585/81

Egz.nr... 1

"ZATWIERDZAM"
SZEFE KATEDRY RW i AO

plk.dypl.Bolesław SZCZEPANIAK
Dnia 30.12.1980

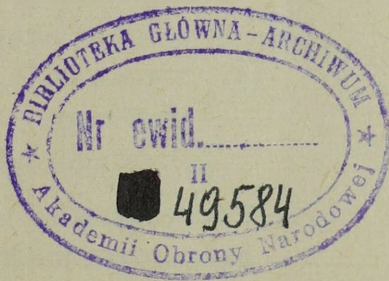

Plk dypl.Mieczysław DĘBSKI

ROZPOZNANIE RADIOELEKTRONICZNE W NATARCIU DYWIZJI
I OPERACJI ZACZEPNEJ ARMII

Skrypt

*Przełias -
pret. A z dn. 2.01.97
Oly -*

WARSZAWA

LUTY

1981 r.

SPIS TREŚCI

	strona
WSTĘP	5
I. WŁAŚCIWOŚCI I ZADANIA ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO	7
1. Pojęcia i definicje ogólne	7
2. Cechy szczególne rozpoznania radioelektronicznego	12
3. Zadania rozpoznania radioelektronicznego w natarciu dywizji i operacji zaczepnej armii	16
II. SIŁY I ŚRODKI ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO DYWIZJI I ARMII	19
1. Organizacja, wyposażenie i możliwości kompanii rozpoznania radioelektronicznego dywizji	19
2. Organizacja i wyposażenie plutonu technicznego rozpoznania pola walki..	20
3. Organizacja, wyposażenie i możliwości armijnego batalionu rozpoznania radioelektronicznego	20
III. WYKORZYSTANIE PODODZIAŁÓW ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO DYWIZJI I ARMII....	
1. Zasady ogólne	23
2. Ugrupowanie bojowe pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w natarciu dywizji i operacji zaczepnej armii.	24

IV.	ORGANIZACJA I PLANOWANIE ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO	31
1.	Wiadomości ogólne	31
2.	Organizacja dowodzenia i łączności oraz obieg informacji w systemie roz- poznania radioelektronicznego	35
3.	Przygotowanie i przekazywanie zadań dla wykonawców	38
4.	Organizacja współdziałania	40
V.	PROWADZENIE ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZ- NEGO	43
1.	Działanie sił i środków oraz rodzaj zdobywanych wiadomości	43
2.	Zadania komórek rozpoznawczych dywizji i armii w zakresie kierowania działal- nością pododdziałów rozpoznania radio- elektronicznego	44
3.	Manewr siłami i środkami rozpoznania	46
	ZAKOŃCZENIE	51
	LITERATURA	53
	ZALĄCZNIKI:	
nr 1	- Organizacja i wyposażenie kompanii roz- poznania radioelektronicznego oraz plu- tonu technicznego rozpoznania pola wal- ki br dywizji	55
nr 2	- Organizacja i wyposażenie batalionu roz- poznania radioelektronicznego armii ...	56
nr 3	- Ilościowe zestawienie i nazwy stanowisk /posterunków/ rozpoznawczych oraz ogól-	

ne możliwości pododdziałów rozpoznania dywizji /krrel/ i armii /brrel/.....	57
nr 4 - Ugrupowanie bojowe oraz przegrupowanie krrel dywizji w natarciu /wariant/- wklejka po str.....	58
nr 5 - Ugrupowanie batalionu rozpoznania radio- elektronicznego armii /wariant/ - wklejka po str.....	58
nr 6 - Orientacyjne powierzchnie rejonów roz- wijania i przygotowania do pracy elemen- tów ugrupowania krrel dywizji i brrel armii	59
nr 7 - Normy rozmieszczenia /rozwijania/ ele- mentów ugrupowania dywizyjnej krrel w natarciu i armijnego brrel w operacji zaczepnej	60
nr 8 - Obieg informacji w systemie rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii...	61

WSTĘP

Rozwojowi współczesnych sił zbrojnych, a zwłaszcza usprawnieniu procesów dowodzenia wojskami, towarzyszy wprowadzenie do wyposażenia oddziałów, związków taktycznych i operacyjnych coraz lepszych i nowocześniejszych środków technicznych. Dotyczy to głównie różnorodnych urządzeń radioelektronicznych, których działanie polega na emitowaniu w eter i odbiorze energii elektromagnetycznej. Aparatura radioelektroniczna obejmująca urządzenia łączności radiowej, radiolokacyjnej, nawigacji, telewizji wojskowej, podczerwieni itp. jest ważną częścią składową różnych typów uzbrojenia i sprzętu technicznego.

Szczególne właściwości współczesnych działań bojowych, jak np. wysokie tempo, manewrowość, użycie broni masowego rażenia, kierowanych i niekierowanych pocisków raketowych, stawiają urządzenia radioelektroniczne w grupie zasadniczych środków dowodzenia wojskami i kierowania środkami walki.

Duże nasycenie nowoczesnych armii różnorodnymi środkami radioelektronicznymi zapewnia:

- ciągle i sprawne dowodzenie wojskami;
- niezawodne współdziałanie między oddziałami i związkami wszystkich rodzajów sił zbrojnych, wojsk i służb;
- zmniejszenie możliwości zaskoczenia ze strony przeciwnika;
- wykrywanie różnorodnych obiektów /celów/ naziemnych, powietrznych, nawodnych i podwodnych;

- efektywne wykorzystanie uzbrojenia.

Urządzenia, o których mowa są również wykorzystywane na potrzeby rozpoznania wojskowego. Stanowią one nieodłączną część ogólnowojskowych i specjalistycznych systemów dowodzenia. Umiejętne wykorzystanie urządzeń radioelektronicznych w rozpoznaniu zwiększa możliwości prawidłowej i wszechstronnej oceny nieprzyjaciela, umożliwiającej podejmowanie trafnych decyzji i efektywne kierowanie środkami walki.

Niniejszy skrypt obejmuje podstawowe zagadnienia rozpoznania radioelektronicznego w natarciu dywizji i operacji zaczepnej armii ogólnowojskowej. Aby ułatwić zrozumienie omawianej problematyki, w pierwszym rozdziale skryptu podano niektóre definicje z dziedziny rozpoznania radioelektronicznego.

I. WŁAŚCIWOŚCI I ZADANIA ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO

1. Pojęcie /definicje/ ogólne

Rozpoznanie radioelektroniczne jest to zespół przedsięwzięć organizacyjno-technicznych, powiązanych ze sobą co do celu, czasu i miejsca, umożliwiających zdobywanie informacji o nieprzyjacielu na podstawie analizy pracy i rozmieszczenia jego środków radioelektronicznych oraz przekazywanych informacji.

W całości problematyki związanej ze zdobywaniem wiadomości o nieprzyjacielu rozpoznanie radioelektroniczne zajmuje szczególne miejsce i jest traktowane jako jeden z zasadniczych, nowoczesnych rodzajów rozpoznania. Może ono zdobywać ważne wiadomości, a wśród nich takie, których nie są w stanie uzyskać inne rodzaje rozpoznania.

W zależności od charakteru wykonywanych zadań oraz rodzaju wykorzystywanych środków rozpoznania radioelektroniczne dzieli się na:

- rozpoznanie radioelektroniczne bliskiego zasięgu prowadzone siłami i środkami szczebla taktycznego i operacyjnego;

- rozpoznanie radioelektroniczne dalekiego zasięgu, prowadzone na szczeblu operacyjnym i strategicznym^{x/}

x/ Rozpoznanie to prowadzone jest również w okresie pokojowym.

Dywizyjne i armijne rozpoznanie radioelektroniczne zdobywa wiadomości o nieprzyjacielu za pomocą odbiorników i namierników radiowych, stacji rozpoznania łączności radioliniowej /tylko w armii /, stacji rozpoznania systemów radiolokacyjnych oraz rozpoznawczych stacji radiolokacyjnych obserwacji pola walki /tylko w dywizji/. Dzieli się ono na rozpoznanie radiowe /radioliniowe/, rozpoznanie systemów radiolokacyjnych oraz rozpoznanie radiolokacyjne naziemnych celów ruchomych, nazywane także radiolokacyjną obserwacją pola walki.

Rozpoznanie radiowe /radioliniowe/ jest to poszukiwanie i przechwytywanie emisji elektromagnetycznych oraz analizowanie znajdujących się w tych emisjach informacji.

Rozpoznanie systemów radiolokacyjnych jest to poszukiwanie, przechwytywanie, namierzanie i analiza sygnałów stacji radiolokacyjnych.

Radiolokacyjna obserwacja pola walki jest to wykrywanie, określenie kierunków i prędkości poruszania się ruchomych obiektów nieprzyjaciela, będących w bezpośredniej styczności lub nieznacznie oddalonych od wojsk własnych.

Sposobami zdobywania danych o nieprzyjacielu przez rozpoznanie radioelektroniczne są: poszukiwanie, przechwytywanie, śledzenie, namierzanie oraz analiza przechwyconych emisji.

Poszukiwanie - to zespół czynności polegający na wykrywaniu i określaniu parametrów technicz-

nych emisji pracujących radiostacji /stacji radioliniowych, radiolokacyjnych za pomocą odbiorników radiowych oraz odbiorczych urządzeń rozpoznawczych stacji radiolokacyjnych. Poszukiwanie prowadzi się według cech rozpoznawczych /znane sygnały i częstotliwości/, częstotliwości /wykrywanie urządzeń pracujących na określonych długościach fal/ i kierunków /przeszukiwanie określonej przestrzeni przez wykorzystywanie właściwości anten urządzeń rozpoznawczych/.

Przechwytywanie - to odbiór oraz rejestrowanie emisji elektromagnetycznych i zawartych w nich informacji. Podczas przechwytywania sygnałów radiowych zapisów można dokonywać ręcznie, na taśmie magnetycznej, modulatorze lub kliszy fotograficznej. Konieczne jest przy tym rejestrowanie częstotliwości /fali/ roboczej, słyszalności /fonu/ oraz szybkości nadawania. Podczas przechwytywania stacji radiolokacyjnych niezbędne jest ustalenie częstotliwości nośnej, częstotliwości powtarzania, czasu trwania i kształtu impulsów, szybkości obrotów anteny itp. Wybór emisji do przechwytywania zależy od wartości wykrytego obiektu i jego miejsca w ugrupowaniu nieprzyjaciela, a także od czasu i charakteru prowadzonych działań. Przechwytywanie może być: ciągle - dotyczące środków radioelektronicznych będących głównymi źródłami informacji; okresowe - dotyczące ważnych środków radioelektronicznych, które mogą być lub są pomocniczymi źródłami

informacji /przekazują dane uzupełniające sytuację bojową itp./; kontrolne - dotyczące dorywczego sprawdzania pracy wykrytych środków radioelektronicznych nie przekazujących ważnych informacji.

Śledzenie - to okresowe sprawdzanie pracy rozpoznawczych źródeł, których praca nie wymaga przechwytywania lub których wartość rozpoznawcza ma charakter drugorzędny.

Analiza przechwyconych emisji, sygnałów i korespondencji jest działalnością polegającą na szczegółowym studiowaniu i opracowywaniu zdobytych materiałów w celu uzyskania informacji o stanie, działalności, składzie, ugrupowaniu wojsk, możliwościach bojowych, organizacji systemów dowodzenia i łączności oraz rodzaju, liczbie i sposobach wykorzystania urządzeń radioelektronicznych przeciwnika.

Namierzanie - to wykonanie szeregu czynności umiejscowienia środków radioelektronicznych znajdujących się w ugrupowaniu przeciwnika. Wykorzystuje się do tego m.in. właściwości kierunkowe anten stosowanych w urządzeniach namierzających.

Namierzanie obejmuje:

- wykrycie pracującego urządzenia radioelektronicznego przeciwnika i przekazanie zadań dla własnych środków namierzania;
- określenie kierunku na pracujące urządzenia przeciwnika poprzez wykonanie namiaru;
- przekazanie wyników namiarów na punkt dowo-

dzenia w celu ich opracowania i określenia miejsca położenia pracującego urządzenia.

Kierunek na pracujące urządzenie radioelektroniczne określa się przez wykonanie namiaru.

Namiar jest to kąt dodatni zawarty pomiędzy kierunkiem północy magnetycznej /geograficznej, topograficznej/ a kierunkiem na pracujące urządzenia /namierzone źródło/.

Namierzenie prowadzi się za pomocą kilku urządzeń /namierników/ rozwiniętych w terenie w odpowiednich odległościach jeden od drugiego.

Odległość pomiędzy skrzydłowymi urządzeniami namierzającymi nazywamy podstawą namierzania^{x/}. Nie powinna ona być większa od 2/3 zasięgu rozpoznania urządzenia namierzającego.

Miejsce rozmieszczenia namierzanego urządzenia określa się w rezultacie opracowania namiarów i wykreślenia linii namiarów na mapie przy pomocy kątomierzy kołowych. Miejsce przecięcia się na mapie naniesionych linii namiarów wskazuje położenie namierzanego środka radioelektronicznego.

Kąt powstały na miejscu przecięcia się linii zamiarów nazywa się kątem wcięcia.

Obszar, na którym uzyskuje się wymaganą dokładność namierzania, nazywa się strefą namierzania. W strefie tej kąty wcięcia znajdują się w

x/ W literaturze fachowej podstawa namierzania - często określana jest mianem: baza namierzania.

granicach 30° - 150° . Największą dokładność określenia miejsca rozmieszczenia urządzeń promieniujących energię elektromagnetyczną uzyskuje się przy kącie wcięcia równym 90° . Strefa namierzania ograniczona jest kręgiem o promieniu równym podstawie /bazie/ namierzania.

Dla określenia miejsca rozmieszczenia środków radioelektronicznych przeciwnika konieczne jest dokonanie namiarów co najmniej 2-3 urządzeniami namierzającymi.

2. Właściwości rozpoznania radioelektronicznego

Rozpoznanie radioelektroniczne, jako jeden z rodzajów rozpoznania wojskowego prowadzonego środkami technicznymi, w swej działalności opiera się na:

- przechwytywaniu emisji elektromagnetycznych;
- ustalaniu miejsc rozmieszczenia środków radioelektronicznych;
- ustalaniu cech rozpoznawczych towarzyszących promieniowaniu energii elektromagnetycznej, pozwalających na określenie przynależności i przeznaczenia źródła rozpoznania oraz poznanie działalności i możliwości przeciwnika.

Stwierdzenie pracy radiostacji w ugrupowaniu bojowym przeciwnika sygnalizuje działalność organu dowodzenia, odkrycie miejsca jej rozmieszczenia ujawnia położenie sztabu lub dowództwa, a rodzaj i treść wymiany radiowej odzwierciedlają zakres ich działalności.

Wykrycie stacji radiolokacyjnej jest symptomem istnienia w ugrupowaniu przeciwnika określonych środków walki lub pododdziałów, ponieważ: urządzenia /stacje/ radiolokacyjne przeciwnika: mają etatowy przydział i określone miejsce w ugrupowaniu bojowym;

- posiadają określone cechy rozpoznawcze, charakteryzujące stan i działalność obsługiwanych wojsk;

- w czasie działań bojowych są wykorzystywane bez ograniczeń.

Rozpoznanie radioelektroniczne umożliwia zdobywanie ważnych wiadomości o przeciwniku na dużą głębokość. Do najważniejszych dodatnich właściwości rozpoznania radioelektronicznego zalicza się m.in.:

- ciągłość i skrytość działania;

- możliwość szybkiego zdobywania, opracowywania i przekazywania zainteresowanym dowódcom interesujących wiadomości;

- względną niezależność od warunków atmosferycznych, pory roku i doby;

- prowadzenie rozpoznania przez siły i środki rozmieszczone w ugrupowaniu wojsk własnych;

- możliwość natychmiastowego przenoszenia wysiłku rozpoznania z jednych obiektów na inne bez konieczności zmiany położenia sił i środków rozpoznawczych;

- możliwość współdziałania z innymi rodzajami rozpoznania, a także z jednostkami walki radioelektronicznej.

Do ujemnych właściwości rozpoznania radio -
elektronicznego należą:

- znaczna wrażliwość sił i środków rozpoznawczych na ogniowe oddziaływanie przeciwnika;

- brak możliwości samodzielnego wykorzystania pojedynczych urządzeń namierzających /namierniki, stacje r/lok/;

- brak możliwości namierzania radiowego w czasie marszu;

- mała dokładność określania miejsca położenia wykrytych obiektów w ugrupowaniu przeciwnika.

Obiektami rozpoznania radiowego w pasie natarcia dywizji są sztaby, stanowiska dowodzenia i węzły łączności radiowej organizowane na szczeblach batalionów i brygad przeciwnika.

Zróżdłami rozpoznania radiowego są radiostacje ultrakrótkofalowe wykorzystywane przez dowódców i sztaby batalionów, brygad, artylerii polowej i pocisków raketowych oraz jednostek wsparcia i zabezpieczenia.

Do głównych obiektów rozpoznania radiowego w pasie operacji armii należą:

- sztaby stanowiska dowodzenia i węzły łączności radiowej brygad, dywizji i korpusów armijnych oraz ich organiczne i przydzielone oddziały rodzajów wojsk i służb;

- sztaby, stanowiska oraz centra dowodzenia i węzły łączności jednostek pocisków raketowych i artylerii;

- samoloty lotnictwa taktycznego i sił lądowych;

- dowództwa, sztaby i węzły łączności jednostek współdziałających z lotnictwem taktycznym;
- oddziały i pododdziały wojny radioelektronicznej.

Zróżnicowanymi źródłami rozpoznania radiowego armii są:

- krótkofalowa oraz ultrakrótkofalowa łączność radiowa i radioliniowa stanowisk dowodzenia brygad, dywizji, korpusów armijnych, a także oddziałów i pododdziałów raketowych;
- łączność radiowa ośrodków wsparcia lotniczego i grup kierowania lotnictwem taktycznym;
- ultrakrótkofalowa łączność radiowa relacji "samolot - ziemia" i "samolot - samolot" lotnictwa taktycznego i sił lądowych;
- krótkofalowa łączność radiowa dywizyjnych i korpusnych urządzeń kwatermistrzowskich /bazy, składy, magazyny, warsztaty, szpitale itp./;
- łączność radiowa i radioliniowa dowództw, sztabów, ZT i oddziałów OTK.

Obiektami rozpoznania systemów radiolokacyjnych są pododdziały, oddziały, związki taktyczne, jednostki raketowe, oddziały wojsk OPL, lotniska, lądowiska, samoloty i śmigłowce, a także oddziały i pododdziały wojny radioelektronicznej przeciwnika, znajdujące się w pasie natarcia dywizji i operacji zaczepnej armii.

Zasadniczymi źródłami rozpoznania systemów radiolokacyjnych dywizji i armii są pracujące stacje radiolokacyjne pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych przeciwnika wykorzystywane do:

- obserwacji pola walki i wykrywania techniki bojowej;
- kierowania ogniem artylerii naziemnej i pocisków raketowych;
- obrony przeciwlotniczej;
- naprowadzania samolotów lotnictwa taktycznego na cele naziemne.

3. Zadania rozpoznania radioelektronicznego w natarciu dywizji i operacji zaczepnej armii

Zadania rozpoznania radioelektronicznego w działaniach zaczepnych dywizji i armii obejmują szeroki wachlarz różnych zagadnień. Są one nieodłączną częścią wszystkich zadań ogólnego systemu rozpoznania. Ze względu na swe właściwości rozpoznanie radioelektroniczne współuczestniczy w wykonywaniu niemal wszystkich zadań rozpoznawczych postawionych przez dowódców ogólnowojskowych.

Liczbę i treść zadań rozpoznania radioelektronicznego w natarciu dywizji i operacji zaczepnej armii należy każdorazowo rozpatrywać w powiązaniu z:

- konkretnymi warunkami organizacji i prowadzenia natarcia /operacji/;
- głębokością zadań bojowych wojsk walczących i czasem przeznaczonym na ich wykonanie;
- myślą przewodnią dowódcy dywizji /armii/ odnośnie do sposobu działań wojsk;
- działaniem wszystkich sił i środków wchodzących w skład ogólnego systemu rozpoznania oraz ich położeniem i możliwościami;

- działaniem, położeniem, składem i możliwościami przeciwnika znajdującego się przed frontem wojsk własnych.

Ógólnie można następująco sformułować zadania rozpoznania radioelektronicznego:

a/ w okresie przygotowawczym:

- wykrycie i ustalenie rejonów rozmieszczenia środków napadu jądowego przeciwnika oraz określenie stanu ich gotowości;

- wykrycie i rozpoznanie składu, położenia oraz ugrupowania oddziałów, związków taktycznych i operacyjnych przeciwnika, a także istnienia odwodów i rejonów ich rozmieszczenia;

- wykrycie obecności oraz rozpoznanie sposobów działania sił i środków wojny radioelektronicznej przeciwnika;

- zdobycie danych o systemach dowodzenia i łączności wojsk przeciwnika, ze szczególnym uwzględnieniem liczby rodzajów i rozmieszczenia stanowisk dowodzenia, węzłów łączności oraz rodzaju i ilości sprzętu radioelektronicznego;

- wykrycie i rozpoznanie rejonów rozmieszczenia obiektów i urządzeń kwatermistrzowskich przeciwnika;

- śledzenie działalności lotnictwa rozpoznawczego przeciwnika oraz określenie kierunków głównego wysiłku jego rozpoznania.

b/ w okresie prowadzenia natarcia /operacji/:

- potwierdzenie ugrupowania wojsk pierwszo-

rzutowych przeciwnika oraz wykrywanie istnienia i rejonów ześrodkowania jego odwodów;

- wykrycie czasu postawienia lotnictwa przeciwnika w stan gotowości do wykonania uderzeń;

- ustalenie kierunków wycofywania się głównych sił przeciwnika z czołowych pozycji oraz wykrycie czasu przygotowania, przebiegu i możliwości obsadzenia rubleży obronnych w głębi;

- wykrywanie wszelkich symptomów przygotowywania się wojsk przeciwnika do wykonania uderzeń jądrowych;

- wykrycie obecności, rodzaju, składu oraz ustalenie czasu i kierunków podchodzenia drugich rzutów i odwodów związków taktycznych i operacyjnych przeciwnika do obszaru działań bojowych;

- wykrywanie nowych rodzajów techniki bojowej walczących wojsk przeciwnika, rozpoznawanie ich wartości i parametrów taktyczno-technicznych;

- ustalenie stopnia rozbudowy i sposobu funkcjonowania istniejących systemów dowodzenia od - działów, związków taktycznych i operacyjnych oraz rodzajów wojsk i służb przeciwnika.

II. SIŁY I ŚRODKI ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO DYWIZJI I ARMII

1. Organizacja .wypożenie i możliwość- ci kompanii rozpoznania radioelektronicz- nego dywizji

Zgodnie z obowiązującymi etatami ćwiczebnymi na szczeblu dywizji znajduje się kompania rozpoznania radioelektronicznego. Organicznie wchodzi ona w skład dywizyjnego batalionu rozpoznawczego. Głównym zadaniem kompanii jest zdobywanie danych o przeciwniku, zwłaszcza o systemach dowodzenia pierwszorzutowych batalionów i brygad, a także środkach radioelektronicznych znajdujących się w całym pasie natarcia dywizji na głębokości do 30 km.

Skład organizacyjny kompanii jest następujący:

- dowództwo;
- grupa analizy danych;
- pluton przechwyty radiowego UKF;
- pluton namierzania radiowego UKF;
- pluton rozpoznania systemów radiolokacyjnych.

Stan osobowy kompanii - 62 ludzi.

Łącznie w kompanii znajdują się: 3 aparatownie radioodbiorcze /KU-4/, 3 namierniki radiowe /R-363/, 1 komplet stacji radiolokacyjnej /NRS-1/

Dokładną strukturę organizacyjną kompanii, jej wyposażenie i możliwości przedstawia załącznik nr 1.

2. Organizacja i wyposażenie plutonu technicznego rozpoznania pola walki

Jest to samodzielny pododdział występujący w składzie batalionu rozpoznawczego dywizji.

Organizacja plutonu jest następująca:

- dowódca;
- 3 drużyny, każda w składzie: dowódca drużyny/jednocześnie dowódca urządzenia/ dwaj operatorzy zwiadowcy, kierowca - mechanik.

Stan osobowy plutonu 13 ludzi.

W wyposażeniu plutonu znajdują się 3 stacje PSNR-1 i 3 BRDM. Przeznaczony jest on do prowadzenia obserwacji pola walki i wykrywania techniki bojowej.

3. Organizacja, wyposażenie i możliwości armijnego batalionu rozpoznania radioelektronicznego

Na szczeblu armii /OW/ znajduje się batalion rozpoznania radioelektronicznego. Jest to pododdział samodzielny, podlegający pod względem organizacyjnym dowódcy armii. Bezpośrednim przełożonym z punktu widzenia szkolenia, stawiania zadań i kierowania działalnością bojową batalionu jest szef oddziału rozpoznawczego. Przekazuje on wszystkie polecenia dowódcy i szefa sztabu armii dotyczących ogólnych zadań dyrektywnych, organizacyjnych i administracyjnych, wynikających z całokształtu działalności dowództw, sztabów i jednostek armijnych.

Organizację batalionu przedstawia załącznik nr 2. Jest ona następująca:

1/ Dowództwo, któremu podlegają:

a/ kompania rozpoznania radiowego krótkofalowego w składzie:

- pluton przechwytywania słuchowego KF/3 aparaturownie odbiorcze ARO-K3; 1 ARO - K12/;
- pluton przechwytywania dalekopisowego /3 aparaturownie odbiorcze ARO K-2/;
- pluton namierzania radiowego KF /4 namierniki radiowe R-359/.

b/ kompania rozpoznania radioelektronicznego w składzie:

- grupa analizy danych,
- pluton przechwytywania słuchowego UKF /2 aparaturownie odbiorcze ARO KU-4/,
- pluton namierzania radiowego UKF /4 namierniki radiowe R-363/,
- pluton rozpoznania systemów radiolokacyjnych /4 stacje r/lokacyjne RPS-5M/.

c/ kompania rozpoznania radioliniowego w składzie:

- grupa analizy danych,
- pluton rozpoznania radioliniowego /3 urządzenia radioliniowe R-343/,
- pluton rozpoznania radioliniowego /2 urządzenia r/liniowe R-344/,

d/ służby techniczne w składzie:

- pluton remontu sprzętu technicznego,

- dwie drużyny remontu sprzętu samochodowego,
- drużyna remontu uzbrojenia.

e/ kwatermistrzostwo w składzie:

- pluton zaopatrzenia,
- pluton medyczny.

2/ Sekcja polityczna;

3/ Grupa analizy danych;

4/ Sztab, któremu podlega kompania łączności w składzie dwóch plutonów łączności radiowej po 5 radiostacji R-118 i 6R-105, dwóch plutonów łączności radioliniowej po 2 stacje R-405, plutonu radiotelefonicznego /10 radiotelefonów K-4/.

Stan osobowy batalionu - około 400 żołnierzy.

Ogółem w batalionie znajduje się:

a/ sprzęt rozpoznawczy:

- 9 aparatowni radioodbiornych,
- 5 stacji rozpoznania radioliniowego,
- 8 namierników radiowych,
- 4 stacje radiolokacyjne RPS-5M.

b/ sprzęt łączności:

- 23 radiostacje,
- 10 radiotelefonów,
- 4 stacje radioliniowe.

Możliwości rozpoznawcze dywizyjnej krrel i armijnego brrel przedstawia załącznik nr 3.

III. WYKORZYSTANIE PODODDZIAŁÓW ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO DYWIZJI I ARMII

1. Zasady ogólne

Użyciu środków radioelektronicznych towarzyszą pewne charakterystyczne cechy, które umożliwiają pododdziałom rozpoznania radioelektronicznego osiągnięcie celu ich działania. Do właściwości tych należą:

- masowe stosowanie radiostacji, stacji radiolinowych i innych urządzeń radioelektronicznych w dowodzeniu wojskami;
- cechy rozpoznawcze pracujących urządzeń radioelektronicznych - które wskazują na istnienie i działalność bojową wojsk; umożliwiają one zdobywanie interesujących danych nawet przy ścisłym przestrzeganiu przez przeciwnika zasad tajnego dowodzenia;
- fakt, iż pracą każdego urządzenia emitującego energię elektromagnetyczną określają cechy właściwe tylko danemu urządzeniu; pozwala to na odróżnienie jednego urządzenia od drugiego jednej radiostacji od drugiej.

Wymienione wyżej i inne właściwości wskazują, że rozpoznanie radioelektroniczne opiera swą działalność na głębokich realnie istniejących i obiektywnych podstawach. Wynika stąd uzasadniony optymizm co do możliwości zdobywania przez pododdziały rozpoznania radioelektronicznego ważnych danych o przeciwniku.

Struktura organizacyjna i wyposażenie kompanii rozpoznania radioelektronicznego dywizji są dostosowane do wykonywania określonych zadań tylko w okresie bezpośredniego przygotowania i prowadzenia działań bojowych. Ta sama zasada dotyczy plutonu technicznego rozpoznania pola walki.

Odmiennie przedstawia się problematyka wykorzystania armijnego batalionu rozpoznania radioelektronicznego. Batalion ten posiada znaczną ilość różnego sprzętu rozpoznawczego, który może być wykorzystany do prowadzenia rozpoznania zarówno w okresie pokoju, jak i w czasie przygotowania oraz prowadzenia operacji.

2. Ugrupowanie bojowe pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w natarciu i operacji zaczepnej armii

Różnorodność i częste zmiany sytuacji na współczesnym polu walki, ciągle doskonalenie sposobów przygotowywania oraz prowadzenia natarcia i operacji wywierają duży wpływ na rozmieszczenie sił i środków rozpoznania radioelektronicznego w terenie. Fakty te zmuszają do szukania coraz lepszych sposobów rozwijania i stosowania różnych wariantów ugrupowania bojowego pododdziałów, nie pozwalają na sztywne określanie norm taktyczno - operacyjnych. Nie bez znaczenia dla rozmieszczenia sił i środków radioelektronicznych pozostają również najnowsze osiągnięcia wiedzy w dziedzinie propagacji fal radiowych oraz badania teoretyczne i wnioski z ćwiczeń.

Przyjęty i ogólnie rozpowszechniony w woj - skach jest pogląd, że ugrupowanie bojowe pododdzia - łów rozpoznania radioelektronicznego w natarciu dy - wizji i operacji zaczepnej armii może być różne. W każdym wypadku powinno ono zapewnić jak najlepsze wykonanie postawionych zadań, umożliwiając:

- ciągłość prowadzenia rozpoznania,
- możliwość natychmiastowego przenoszenia wysiłków rozpoznania z jednych obiektów w ugrupo - waniu przeciwnika na inne bez zmiany położenia wła - snych pododdziałów rozpoznawczych,
- przechwytywanie korespondencji radiowej i dokładność namierzania,
- należyte wykorzystanie właściwości tereno - wych,
- utrzymanie niezawodnej łączności między po - szczególnymi elementami ugrupowania, przełożonymi i sąsiadami.

Przewiduje się, że rozwijanie dywizyjnej kom - panii rozpoznania radioelektronicznego w natarciu będzie miało miejsce kilka godzin przed planowanym czasem rozpoczęcia natarcia najczęściej po rozwinię - ciu sił i środków rozpoznania radioelektronicznego armii.

W każdym wypadku ugrupowanie bojowe zależy od wykonywanych zadań, sytuacji bojowej i radioelektro - nicznej oraz czasu przeznaczanego na organizację działań.

Wypracowane podczas ćwiczeń i dociekań teore - tycznych zasady dotyczące ugrupowania bojowego po -

winy być znane przez dowódców pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego i każdorazowo umiejętnie wykorzystywane w praktyce. W żadnym wypadku nie może tu być mowy o stosowaniu szablonów.

Aktualnie, zgodnie z obowiązującymi w wojskach ustaleniami dyrektywnymi, najczęściej stosuje się niżej wymienione sposoby ugrupowania bojowego pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego.

Kompania rozpoznania radioelektronicznego dywizji ugrupowuje się w jednym rzucie, rozwijając następujące elementy:

- posterunki namierzania radiowego ultrakrótkofalowego /UKF/;
- posterunki rozpoznania stacji radiolokacyjnych;
- radiowe centrum rozpoznawcze /RCR/;
- grupę analizy danych /GAD/.

Wyżej wymienione elementy ugrupowania rozmieszcza się w najbardziej dogodnym terenie, tworząc z nich trzy zespoły rozpoznawcze. Stosowane są dwa warianty składu zespołów:

W pierwszym wariantcie każdy ze skrzydłowych zespołów posiada: posterunek namierzania UKF, posterunki rozpoznania stacji radiolokacyjnych /jedno urządzenie namierzające NRS-1/ oraz środki łączności. W środkowym zespole rozmieszcza się ponadto trzy aparatownie radioodbiorcze /ARO/, urządzenie dowódcze dowódcy stacji NRS-1 oraz grupę analizy danych.

W drugim wariantcie każdy z zespołów, oprócz posterunku namierzania radiowego, posterunku rozpoznania stacji radiolokacyjnych i środków łączności, posiada po jednej aparatuwni radioodbiorniczej. Grupa analizy danych oraz urządzenie dowódcy stacji NRS-1 rozmieszcza się przy środkowym zespole.

Odległość zespołów rozpoznawczych od linii styczności wojsk walczących wynosi 2-4 km, a odstęp między poszczególnymi zespołami 6-10 km. Odstęp między skrzydłowymi zespołami waha się w granicach 12-20 km. Ugrupowanie bojowe kompanii rozpoznania radioelektronicznego dywizji /wariant 1 i 2/ przedstawiono w załączniku nr 4.

Pluton technicznego rozpoznania pola walki, w wypadku działań w ramach batalionu, rozpoznawczego, rozwija się na rubieży o szerokości ok. 2 km wzdłuż linii frontu w odległości ok. 500 m od linii styczności wojsk walczących. Dowódca plutonu znajduje się przy sztabie br.

Pluton może być również przydzielony do działań w ramach SPR dywizji i działa wówczas wg. planu i potrzeb dowódcy SPR.

Batalion rozpoznania radioelektronicznego w operacji zaczepnej armii może ugrupować się w dwa lub trzy rzuty. Najczęściej spotykane i najbardziej sprawdzone podczas ćwiczeń z wojskami jest ugrupowanie dwurzutowe.

W ugrupowaniu dwurzutowym /schemat - załącznik nr 5/ pierwszy rzut tworzą:

- siły i środki kompanii rozpoznania radioelektronicznego,
- zespół dowodzenia i część grupy analizy danych batalionu,
- radiowe centrum rozpoznawcze /RCR/ UKF.

Z wyżej wymienionych sił i środków organizuje się system rozpoznania radiowego UKF oraz system rozpoznania stacji radiolokacyjnych. W skład zespołu dowodzenia wchodzi: dowódca kompanii rozpoznania radioelektronicznego, dowódca plutonu stacji radiolokacyjnych, grupa analizy danych /GAD/ kompanii oraz dwóch - trzech oficerów z grupy analizy danych batalionu.

Stacje radiolokacyjne RPS-5m rozwija się wspólnie z namiernikami UKF, tworząc zespoły rozpoznawcze. Aparatownie radioodbiornicze rozmieszcza się pojedynczo w rejonach wyżej wymienionych zespołów lub centralnie, za środkowym zespołem, tworząc radiowe centrum rozpoznawcze /RCR/.

Poszczególne zespoły rozpoznawcze pierwszego rzutu rozwija się w pasie operacji armii na głównym kierunku uderzenia w odległości 4-6 km od linii styczności wojsk. Odstępy między zespołami powinny wynosić nie więcej niż 6-10 km. Ze względu na swoistość propagacji fal ultrakrótkich namierniki radiowe i stacje radiolokacyjne pierwszego rzutu należy rozmieszczać w terenie odkrytym, na wzniesieniach. Stacje radiolokacyjne RPS można wykorzystywać do przeszukiwania każdego rejonu w granicach ich zasięgu lub do nadzorowania wybranego obiektu, np. węzła dróg itp.

Drugi rzut batalionu stanowią:

- siły i środki kompanii rozpoznania radiowego KF,
- siły i środki kompanii rozpoznania radioliniowego,
- radiowe centrum rozpoznawcze /RCR/ KF i grupa analizy danych batalionu,
- pododdziały zabezpieczenia,
- stanowisko dowodzenia batalionu.

Z wyżej wymienionych sił i środków drugiego rzutu batalionu organizuje się:

a/ system rozpoznania radiowego KF w składzie trzech - czterech zespołów rozpoznawczych /po jednym namierniku R-359, radiostacji R-118 lub stacji radioliniowej R-405 każdy/. Poszczególne zespoły rozmieszcza się wzdłuż linii frontu w całym pasie operacji armii. Odległość zespołów od linii styczności wojsk wynosi 20-30 km, a odstępy między zespołami 30-40 km. Za środkowym zespołem rozmieszcza się grupa analizy danych /GAD/ batalionu oraz radiowe centrum rozpoznawcze /RCR/ w składzie aparatowni odbiorczych ARO K-2 i ARO K-3.

b/ System rozpoznania łączności radioliniowej w składzie 3-4 rozpoznawczych stacji radiolinio- wych, rozmieszczonych w całym pasie armii w odległości 20-25 km od linii styczności wojsk. Znajdujące się w batalionie stacje R-343, i R-344 są wykorzystywane jako ruchome posterunki rozpoznania radioelektronicznego. Obsługi poszczególnych stacji pracują samodzielnie, a zdobyte wiadomości przekazują

do grupy analizy danych kompanii. Wiadomości ważne mogą być przekazywane bezpośrednio do grupy analizy danych batalionu.

Stanowisko dowodzenia batalionu i pododdziały zabezpieczenia rozmieszcza się w centrum ugrupowania w niewielkiej odległości od SD armii.

Ugrupowanie bojowe batalionu rozpoznania radioelektronicznego w trzy rzuty może być stosowane wówczas, gdy pas operacji armijnej jest wąski, a także gdy warunki terenowe nie pozwalają na rozwinięcie całości sił i środków elektronicznych wzdłuż linii frontu. Orientacyjne powierzchnie rejonów, normy rozwijania i przygotowania do pracy poszczególnych elementów ugrupowania krrel dywizji i brrel armii przedstawia załącznik nr 6. Normy rozmieszczenia podstawowych elementów ugrupowania bojowego dywizyjnej krrel w natarciu i armijnego brrel w operacji zaczepnej przedstawia załącznik nr 7.

IV. ORGANIZACJA I PLANOWANIE ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO

1. Wiadomości ogólne

Organizacja rozpoznania radioelektronicznego obejmuje wszystkie przedsięwzięcia realizowane przez komórki sztabowe dywizji i armii oraz dowódców pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego. Chodzi tu o przedsięwzięcia realizowane w celu zdobycia danych o przeciwniku stosownie do ogółu potrzeb rozpoznawczych, wynikających z decyzji dowódców ogólnowojskowych.

Organizacja rozpoznania radioelektronicznego w dywizji i armii obejmuje:

- określenie celu i zadań rozpoznania radioelektronicznego oraz wydzielenie niezbędnych sił i środków do ich realizacji;
- analizę i ocenę sytuacji radioelektronicznej
- planowanie rozpoznania radioelektronicznego i stawianie zadań wykonawcom;
- koordynację wysiłków rozpoznania radioelektronicznego w stosunku do zadań, obiektów i czasu;
- organizację dowodzenia i łączności z pododdziałami rozpoznania i walki radioelektronicznej w zakresie zwiększenia możliwości rozpoznawczych oraz obiegu i wymiany zdobytych informacji o przeciwniku;
- kontrolę i pomoc w realizacji zadań.

Wymienione przedsięwzięcia są ze sobą ściśle powiązane, a czas i kolejność ich realizacji zależą od konkretnej sytuacji taktyczno-operacyjnej i radioelektronicznej.

Planowanie rozpoznania radioelektronicznego w natarciu dywizji i operacji zaczepnej armii polega na określeniu kolejności i sposobów wykonywania zadań stosownie do ogólnych potrzeb i decyzji dowódców ogólnowojskowych. Obejmuje ona również ustalanie sposobów dowodzenia, współdziałania i organizacji zabezpieczenia działań zgodnie z decyzją oraz stosownie do możliwości sił i środków.

Planowanie powinno zapewnić jak najefektyw - niejsze oraz uzgodnione użycie wszystkich sił i środków rozpoznania radioelektronicznego.

Organizatorem i koordynatorem przedsięwzięć z dziedziny rozpoznania w dywizji jest wydział, a w armii oddział rozpoznawczy. W skład wyżej wymienionych komórek wchodzi między innymi oficerowie specjaliści rozpoznania radioelektronicznego odpowiedzialni bezpośrednio za organizację, planowanie i prowadzenie tego rodzaju rozpoznania.

W sztybie dywizji znajduje się starszy pomocnik szefa wydziału do spraw rozpoznania radioelektronicznego. Spełnia on rolę głównego doradcy szefa wydziału w zakresie użycia kompanii rozpoznania radioelektronicznego.

W oddziale rozpoznawczym sztabu armii występuje między innymi wydział działań specjalnych i rozpoznania radioelektronicznego. W wydziale znajduje się trzyosobowy zespół oficerów, specjalistów - radioelektroników, odpowiedzialnych bezpośrednio przed szefem oddziału za działalność sił

i środków rozpoznania radioelektronicznego armii. Na okres organizacji i prowadzenia operacji zespół ten jest zwiększany o dwóch - trzech oficerów z batalionu rozpoznania radioelektronicznego i działa jako samodzielna komórka, zajmująca się całokształtem działalności rozpoznania radioelektronicznego. Pojawiają się również propozycje zorganizowania w oddziale rozpoznawczym sztabu armii wydziału rozpoznania radioelektronicznego.

Oficerowie, specjaliści rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii mają m.in. obowiązek uczestniczenia w opracowaniu ogólnych planów rozpoznania i są odpowiedzialni za prawidłowe uwzględnianie w tych planach następujących elementów dotyczących rozpoznania radioelektronicznego:

- zadania i kierunki głównego wysiłku rozpoznania;
- główne i zapasowe rubieże rozwinięcia pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego;
- szerokość pasa i głębokość zadań /zasięgi/;
- czas rozwinięcia i gotowość sił i środków rozpoznania radioelektronicznego;
- terminy składania meldunków rozpoznawczych.

Starszy pomocnik szefa wydziału rozpoznawczego dywizji ds. rozpoznania radioelektronicznego ma poza tym obowiązek prowadzenia mapy roboczej, na której nanosi wszystkie dane dotyczące planowanych i faktycznych działań kompanii rozpoznania radioelektronicznego oraz plutonu technicznego rozpoznania pola walki /w wypadku jego działania wg. planu dywizyjnego/.

Zespół /wydział/ rozpoznania radioelektronicznego OR sztabu armii opracowuje m.in. plan użycia sił i środków rozpoznania radioelektronicznego. Jest to zasadniczy, bojowy, a jednocześnie roboczy dokument planowania rozpoznania radioelektronicznego. Wykonuje się go w formie graficznej na mapie i uzupełnia legendą oraz - według potrzeb - załącznikami /tabele, wykazy, zestawienia itp./.

W części graficznej planu nanosi się:

- dane dotyczące wojsk własnych - /linie styczności, linie rozgraniczenia, stanowiska dowodzenia armii, dywizji i sąsiadów/;

- ugrupowanie batalionu rozpoznania radioelektronicznego na pierwszej rubieży rozwinięcia oraz przewidywane rejony i drogi przegrupowania pododdziałów w czasie prowadzenia operacji;

- głębokość /zasięgi/ poszczególnych rodzajów rozpoznania radioelektronicznego;

- wykryte i rozpoznane obiekty rozpoznania;

- stanowiska dowodzenia jednostek współdziałających z batalionem rozpoznania radioelektronicznego.

W legendzie /części opisowej/ ujmuje się m.in.:

- obiekty i źródła rozpoznania oraz podział sił i środków do ich dalszego rozpoznania;

- Schemat łączności dowodzenia i współdziałania;

- wykaz sygnałów, komend i znaków umownych;

- sposób przekazywania meldunków;

- stan sił i środków.

2. Organizacja dowodzenia i łączności oraz obieg informacji w systemie rozpoznania radioelektronicznego

Dowodzenie pododdziałami rozpoznania radioelektronicznego polega na stałym kierowaniu ich działaniem zapewniającym terminowe i dokładne wykonanie zadań w zakresie wykrywania, rozpoznawania i namierzania środków radioelektronicznych przeciwnika. W całej problematyce organizacji planowania i prowadzenia rozpoznania radioelektronicznego, dowodzenie należy do trudnych, a zarazem ciągłych zadań komórek sztabowych dywizji i armii oraz dowódców pododdziałów. Z dotychczasowych doświadczeń zdobytych podczas ćwiczeń w terenie wynika, że nawet najbardziej drobiazgowie zaplanowanie zadań rozpoznania radioelektronicznego, określenie sposobów i czasu ich realizacji nie pozwoli na uzyskanie pełnych rezultatów, jeżeli nie zostanie zapewnione sprawne dowodzenie pododdziałami. Niezwykle ważnymi czynnikami zmierzającymi do zapewnienia sprawnego dowodzenia są m.in. zrozumienie zaistniałej sytuacji taktyczno-operacyjnej; analiza oraz gromadzenie i opracowywanie zdobytych wiadomości; operatywna praca dowódców pododdziałów i kierowników grup analizy informacji; niezawodna łączność.

Łączność w systemie rozpoznania radioelektronicznego obejmuje dowództwa i sztaby, elementy ugrupowania pododdziałów, przełożonych i sąsiadów.

Powinna ona zapewnić:

- ciągłość dowodzenia;
- napływ wiadomości od wykonawców najniższego szczebla, dowódców zespołów rozpoznawczych i innych elementów ugrupowania bojowego do przełożonych;

- niezawodny i szybki obieg informacji w całym systemie;

- należyte i ciągłe współdziałanie pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego z pododdziałami walki radioelektronicznej;

- natychmiastowe powiadamianie stanu osobowego pododdziałów, dowództw i sztabów o niebezpieczeństwie napadu środkami masowego rażenia.

Łączność w systemie rozpoznania radioelektronicznego zapewnia się etatowymi środkami pododdziałów, organizując:

w natarciu dywizji:

- sieć radiową UKF namierzania; w skład sieci wchodzi radiostacja punktu dowodzenia kompanii oraz trzy radiostacje posterunków namierzania radiowego,

- sieć radiową UKF namierzania stacji radiolokacyjnych w składzie radiostacji dowódcy plutonu /urządzenie dowódcze/ oraz trzy radiostacje zespołów rozpoznawczych NRS,

- sieć radiową KF szefa wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji w składzie radiostacji SWR, do - wódcy batalionu rozpoznawczego i kierownika grupy analizy danych,

- kierunek radiowy UKF z dowódcą batalionu rozpoznawczego, przeznaczony do przekazywania sygnałów alarmowych, meldunków i rozkazów;

w operacji zaczepnej armii:

- oś radioliniową oddziału rozpoznawczego sztabu armii, obejmującą: SD armii, SD batalionu rozpoznania radioelektronicznego oraz batalionową grupę analizy danych; do organizacji ww.osi wykorzystuje się stacje łączności radioliniowej R-405,

- sieć radiową KF oddziału rozpoznawczego sztabu armii, obejmującą: SD armii, SD batalionu rozpoznania radioelektronicznego, grupę analizy danych; w skład sieci wchodzi trzy radiostacje średniej mocy R-118,

- sieć namierzania radiowego KF w składzie pięciu radiostacji R-118,

- sieć radiową z grupą analizy informacji kompanii rozpoznania łączności radioliniowej w składzie czterech - pięciu radiostacji średniej mocy,

- sieć radiotelefoniczną stacji radiolokacyjnych RPS-5,

- sieć radiową namierzania UKF w składzie czterech radiostacji małej mocy,

- trzy - cztery kierunki radiowe podawania wyników namierzania radiowego,

- sieć radiową współdziałania z wydziałem wal-ki radioelektronicznej w składzie czterech - pięciu radiostacji małej lub średniej mocy.

Obieg informacji w systemie rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii jest procesem ści-

śle związany z dowodzeniem. Sedno tego procesu tkwi w możliwości wzajemnego informowania się o zaistniałych sytuacjach, zdobytych danych, rozkazach itp. we wszystkich ogniwach, od bezpośredniego wykonawcy do najwyższego przełożonego i odwrotnie, między wykonawcami, sztabami, dowódcami itp. Jeden z wariantów obiegu informacji w systemie rozpoznania radioelektronicznego przedstawia załącznik nr 8.

3. Przygotowanie i przekazywanie zadań dla wykonawców

Zadania dla sił i środków rozpoznania radioelektronicznego w okresie organizacji natarcia dywizji i operacji zaczepnej armii są opracowywane na podstawie analizy i oceny ogólnej sytuacji, oceny położenia i możliwości oraz potrzeb w zakresie zdobywania danych o przeciwniku.

Liczba i treść zadań powinna być ściśle powiązana z działalnością sił i środków wszystkich rodzajów rozpoznania dywizji i armii oraz podporządkowana myśli przewodniej dowódców ogólnowojсковych.

Zarządzenie, dotyczące organizacji rozpoznania radioelektronicznego na szczeblu dywizji, wydaje się ustnie. Dowódcy kompanii rozpoznania radioelektronicznego zarządzenie to przekazuje starszy pomocnik szefa wydziału rozpoznawczego: bezpośrednio lub poprzez dowódcę batalionu rozpoznawczego.

Na szczeblu armii sprowadzone jest pisemne

zarządzenie do rozpoznania radioelektronicznego i przekazywane dowódcy batalionu jako dokument. W niektórych wypadkach, np. skrajnie ograniczony czas na organizację działań, nieznaczną odległość dowództwa batalionu od SD armii itp., stosowane jest ustne przekazywanie zarządzenia do rozpoznania radioelektronicznego. W tym wypadku wzywa się dowódcę batalionu na SD armii, gdzie SOR osobiście przekazuje zarządzenie. Może być ono również przekazywane przez wyznaczonego oficera z OR sztabu armii, który udaje się w tym celu na SD batalionu rozpoznania radioelektronicznego.

Bez względu na sposób i czas przekazywania treść zarządzenia do rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii powinna obejmować:

- wiadomości o przeciwniku: położenie, ugrupowanie, charakter działań, liczba i rodzaj wykrytych obiektów oraz charakterystyka urządzeń radioelektronicznych;

- dane o położeniu i działaniu pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego sąsiadów, szczególnie nadrzędnego / w wypadku ich rozmieszczenia w pasie rozpoznania dywizji lub armii/, pododdziałów walki radioelektronicznej;

- zadania pododdziału i czas ich wykonania: co, gdzie i kiedy zdobyć, potwierdzić, na co zwrócić szczególną uwagę, w jakim pasie ma działać, na co skierować główny wysiłek rozpoznania, jakie i w jakim czasie zająć rubieże, jakie przyjąć ugrupowanie bojowe, ile stanowisk /posterunków,

zespołów, RCR/ ma zająć;

- zagadnienia dotyczące dowodzenia i łączności oraz obiegu informacji,

- gotowość pododdziału do rozpoczęcia działań oraz terminy i sposób przekazywania zdobytych wiadomości o przeciwniku;

- dane odnośnie do zabezpieczenia bojowego i technicznego w czasie organizacji i prowadzenia działań;

- aktualne rozmieszczenie i przewidywane zmiany położenia SD przełożonego.

4. Organizacja współdziałania

Jest to ważne a jednocześnie trudne do zrealizowania przedsięwzięcie organizacyjne. Polega ono na uzgodnieniu, ukierunkowaniu i skoordynowaniu działalności wewnątrz pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii, między pododdziałami tego rodzaju rozpoznania obydwóch ww. szczebli dowodzenia, siłami i środkami rozpoznania ogólnowojskowego, rodzajów wojsk i służb, a także z pododdziałami walki radioelektronicznej. Celem organizacji współdziałania jest maksymalne wykorzystanie możliwości rozpoznawczych wszystkich sił i środków i zapewnienie dowódcom ogólnowojskowym niezbędnej ilości danych o przeciwniku.

Głównymi elementami organizacji współdziałania radioelektronicznego są:

- celowy i umiejętnie dokonany podział zadań między wykonawców z jednoczesnym określeniem miejsca i czasu działań;

- jednoznaczne interpretowanie przez organizatorów i wykonawców wspólnie realizowanych zadań oraz określenie kolejności działania w najbardziej aktywny sposób;

- rozmieszczenie pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w sposób sprzyjający wykonaniu zadań oraz osobiste kontaktowanie się oficerów komórek organizacyjnych ze sobą współdziałających.

Odpowiedzialność za należyte zorganizowanie współdziałania między pododdziałami rozpoznania radioelektronicznego ponoszą szefowie ogólnowojskowych komórek rozpoznawczych dywizji i armii, a bezpośrednimi wykonawcami ich decyzji są oficerowie - specjaliści rozpoznania radioelektronicznego.

Głównymi problemami występującymi podczas organizacji współdziałania między pododdziałami rozpoznania radioelektronicznego są:

- ustalenie zajmowania rubieży rozwinięcia, przebiegu rubieży, kolejności i czasu rozwijania zespołów, posterunków, SD itp.;

- ustalenie rodzajów dokumentów podlegających wzajemnej wymianie między dowódcami pododdziałów i grupami analizy danych;

- ustalenie sposobu wymiany informacji o wykryciu i rozpoznaniu obiektów w ugrupowaniu przeciwnika;

- ustalenie kolejności przemieszczania pododdziałów na nakazane rubieże rozwinięcia w toku walki /operacji/;

- wymiana doświadczeń odnośnie do zdobywania i opracowania danych o przeciwniku.

Organizacja współdziałania między pododdziałami rozpoznania radioelektronicznego i walki radioelektronicznej obejmuje uzgodnienie i ustalenie:

- wzajemnej wymiany oficerów wraz z ich środkami łączności;

- podziału obiektów rozpoznania radioelektronicznego i zakresów częstotliwości środków radioelektronicznych przeciwnika między współdziałające pododdziały;

jednolitej numeracji celów i obiektów

- wspólnego rozmieszczenia niektórych elementów ugrupowania bojowego pododdziałów /zespoły rozpoznania, posterunki namierzania itp./;

- organizację łączności między stanowiskami dowodzenia współdziałających pododdziałów;

- kolejności sposobu i czasu przekazywania zdobytych informacji.

Współdziałanie między elementami ugrupowania bojowego organizują dowódcy pododdziałów lub kierownicy grup analizy danych.

V. PROWADZENIE ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO

1. Działanie sił i środków oraz rodzaj zdobywanych wiadomości

Z chwilą rozpoczęcia natarcia /operacji zaczepnej/ pododdziały rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii znajdują się na rubieżach rozwinięcia, zajętych w okresie przygotowawczym, i działają zgodnie z uprzednio opracowanymi planami.

Wszystkie siły i środki zaangażowane do rozpoznania prowadzą poszukiwanie, przechwytywanie i namierzanie, analizują, oceniają, opracowują i przekazują zdobyte dane do odpowiednich komórek w celu dalszego ich wykorzystania. Cała działalność rozpoznania radioelektronicznego jest skierowana na zdobywanie i dostarczanie dowódcom ogólnowojskowym takich wiadomości, które umożliwiają pełne rozeznanie w sytuacji taktyczno-operacyjnej oraz niezawodne kierowanie walką. Głównie chodzi o informacje zapewniające wykrycie na czas:

- symptomów przygotowywania się wojsk przeciwnika do wykonania uderzeń jądrowych;
- zmian zachodzących w położeniu, składzie i ugrupowaniu wojsk przeciwnika, zajmujących czołowe pozycje i rubieże obronne;
- czasu rozpoczęcia i kierunków wycofywania się pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych przeciwnika oraz kolejnych rubieży obronnych w głębi jego ugrupowania;

- zmian w rozmieszczeniu, składzie i działaniu odwodów oraz formowaniu i przegrupowywaniu do rejonu działań nowych jednostek przeciwnika;

- wprowadzeniu do wojsk walczących przeciwnika nowego sprzętu bojowego oraz urządzeń radioelektronicznych.

Efekty rozpoznania radioelektronicznego w dużym stopniu zależą od właściwego rozmieszczenia w terenie, niezbędnego czasu działania pododdziałów na rubieżach rozwinięcia oraz sprawnego przegrupowania sił i środków w toku prowadzenia natarcia /operacji/.

Każda rubież, na której rozwijają się pododdziały rozpoznania radioelektronicznego powinna zapewnić:

- dobrą słyszalność i dokładność namierzania wykrytych obiektów w ugrupowaniu przeciwnika;

- niezawodną łączność dowodzenia, współdziałania i powiadamiania w pododdziałach prowadzących rozpoznanie;

- należyte współdziałanie wszystkich elementów ugrupowania bojowego pododdziałów.

2. Zadania komórek rozpoznawczych dywizji i armii w zakresie kierowania działalnością pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego

Działalnością bojową pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego w czasie prowadzenia natarcia dywizji kieruje wydział, a w armii oddział rozpoznawczy. Do najważniejszych obowiązków ww. komó-

rek w zakresie rozpoznania radioelektronicznego należą:

- znajomość i ciągle studiowanie sytuacji taktyczno-operacyjnej oraz śledzenie zmian zachodzących w położeniu czołowych jednostek wojsk walczących;

- znajomość ogólnych zadań wykonywanych przez siły i środki rodzajów wojsk i służb w ramach ogólnego systemu rozpoznania dywizji /armii/;

- zbieranie, opracowywanie i przekazywanie zdobytych wiadomości dowódcom ogólnowojskowym;

- studiowanie sytuacji radioelektronicznej i zachodzących w niej zmian oraz stawianie wykonawcom dodatkowych zadań rozpoznawczych;

- czuwanie nad właściwym dokonywaniem manewru siłami i środkami rozpoznania radioelektronicznego;

- utrzymywanie ciągłego współdziałania jednostek rozpoznania radioelektronicznego z siłami innych rodzajów rozpoznania;

- kontrolowanie wykonania zadań rozpoznawczych przez podległe pododdziały oraz udzielanie im niezbędnej pomocy;

- uaktualnianie mapy roboczej oraz planu użycia sił i środków rozpoznania opracowanego przed rozpoczęciem natarcia /operacji/.

Szczególnie ważną rolę w zakresie kierowania działalnością bojową jednostek rozpoznania radioelektronicznego spełniają grupy analizy danych. Zabezpieczają one kierowanie pracą elementów roz-

poznawczych, koordynują ich pracę oraz przekazują decyzje dowódców pododdziałów.

Głównymi zadaniami grup analizy danych są:

- opracowanie zdobytych wiadomości i szybkie przekazywanie meldunków swoim przełożonym;
- przekazywanie decyzji przełożonych pododdziałom oraz kontrola ich wykonania;
- kontrolowanie pracy środków łączności oraz terminowe informowanie dowództw współdziałających o sytuacjach zaistniałych w toku prowadzenia rozpoznania;
- przygotowywanie propozycji odnośnie do przegrupowania sił i środków rozpoznania radioelektronicznego;
- wykonywanie niezbędnych dokumentów informacyjnych.

3. Manewr siłami i środkami rozpoznania

Ważnym problemem dla rozpoznania radioelektronicznego w toku prowadzenia natarcia dywizji i operacji zaczepnej armii jest wykrycie na czas zmian w ogólnej sytuacji taktyczno-operacyjnej i radioelektronicznej oraz skierowanie sił i środków na nowo pojawiające się obiekty i źródła rozpoznania. Przy rozwiązywaniu tego problemu szczególnego znaczenia nabiera stosowanie odpowiedniego manewru sił i środków oraz utrzymywanie jednostek rozpoznawczych w pełnej gotowości bojowej.

Do zasadniczych form manewru siłami i środkami rozpoznania radioelektronicznego w toku działań zaczepnych należą:

a/ Organizowanie grup manewrowych /tylko w armii/ z pododdziałów rozpoznania radiowego KF i radioliniowego oraz wysyłanie ich na najważniejsze kierunki działań bojowych wojsk. Przygotowanie grup manewrowych odbywa się przed rozpoczęciem operacji zaczepnej. Polega ono na wyznaczeniu dowódców grup, ustaleniu składów osobowych, aparatury rozpoznawczej, środków transportu i łączności. Wysyłanie grup manewrowych jest dokonywane na rozkaz szefa oddziału rozpoznawczego. Ich praca polega na przechwytywaniu wiadomości jawnych, przekazywanych przez radiostacje naziemne i samolotowe oraz stacje radioliniowe nieprzyjaciela. Wiadomości zdobyte przez grupy manewrowe mogą być przekazywane bezpośrednio do oddziału rozpoznawczego sztabu armii lub do dowódcy dywizji, działającej na ważnym kierunku taktyczno-operacyjnym.

b/ Zmiana zadań stanowisk rozpoznawczych jako forma manewru związana jest ze zmieniającymi się w toku działań - wartościami źródeł rozpoznania radioelektronicznego. Polega ona na ustaleniu zaistniałych zmian w sytuacji radioelektronicznej i natychmiastowym przestawieniu sił i środków na te źródła rozpoznania nieprzyjaciela, z których wiadomości ułatwią należyte wykonanie zadań postawionych całemu systemowi rozpoznania. Podejmowanie decyzji dotyczącej zmiany zadań na poszczególnych stanowiskach należy do podstawowych obowiązków grup analizy informacji oraz dowódców pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego. Dokony-

wanie tej formy manewru powinno być związane z ciągłym i wszechstronnym studiowaniem sytuacji taktyczno-operacyjnej.

c/ Przegrupowanie jednostek rozpoznania radioelektronicznego na nowe rubieże rozwinięcia jest formą manewru obejmującą szereg ważnych i trudnych a zarazem koniecznych do zrealizowania przedsięwzięć. Wynika to ze zmian w położeniu wojsk walczących, ciągłej ruchliwości środków radioelektronicznych nieprzyjaciela, zmian odległości między nimi a środkami rozpoznawczymi oraz zmian słyszalności.

Rozmieszczenie sił i środków rozpoznania radioelektronicznego wzdłuż linii frontu całego pasa natarcia dywizji i armii, znaczna głębokość ugrupowania jednostek, różnorodny sprzęt rozpoznawczy powodują konieczność umiejętnego wyboru czasu na dokonanie przegrupowania.

Decyzję dotyczącą przegrupowania pododdziałów rozpoznania radiobelektronicznego podejmują osobiście szefowie ogólnowojskowych komórek rozpoznawczych, a zadania dla dowódców pododdziałów armijnych może przekazywać kierownik zespołu /szef wydziału/ a dla kompanii dywizyjnej - kierownik grupy analizy danych.

W wypadku gwałtownych zmian w sytuacji taktyczno-operacyjnej, wymagających podjęcia natychmiastowych przedsięwzięć decyzję o przegrupowaniu części sił lub pojedynczych elementów ugrupowania bojowego mogą podejmować dowódcy pododdziałów

rozpoznania radioelektronicznego. O powzięciu takiej decyzji powinni oni natychmiast meldować swoim przełożonym.

Pododdziały rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii przegrupowują się w toku prowadzenia natarcia na zaplanowane rubieże rozwinięcia a poszczególne elementy ugrupowania bojowego pododdziałów powinny być przegrupowywane do nowych rejonów według zawczasu opracowanych planów.

Kompanię rozpoznania radioelektronicznego dywizji przegrupowuje się co 4-6 godzin całością sił w taki sposób, by przerwy w rozpoznaniu - zwłaszcza namierzaniu radiowym - były jak najkrótsze. Pierwszą zmianę rubieży rozwinięcia kompanii należy przeprowadzać bezpośrednio po przełamaniu przez pułki pierwszorzutowe obrony pierwszorzutowych batalionów przeciwnika, zaś rejon rozwinięcia elementów ugrupowania kompanii wybiera się przed rubieżami jego odwodów dywizyjnych. Następnym przegrupowań kompanii dokonuje się również całością sił, a poszczególne zespoły rozwija się w uprzednio zaplanowanych rejonach lub na rubieżach, gdzie wojska własne będą zmuszone na pewien okres czasu przerwać natarcie np. w celu odparcia kontrataku sił przeciwnika, forsowania przeszkody wodnej itp. Aparatownie radioodbiorcze powinny prowadzić nasłuch i przechwyt radiowy również w czasie przechodzenia kompanii na kolejne rubieże rozwinięcia. Jeden z wariantów przegrupowania krrel dywizji w natarciu przedstawiono w załączniku nr 4.

W armii najbardziej korzystnym jest taki sposób przegrupowania, w którym co najmniej połowa sił i środków batalionu rozpoznania radioelektronicznego stale będzie wykorzystywana do zdobywania wiadomości o nieprzyjacielu. W miarę możliwości wszelkich przegrupowań sił i środków rozpoznania radioelektronicznego należy dokonywać w okresie najmniejszej aktywności działań bojowych.

Przewidywane normy taktyczne, zasady i sposoby działań wojsk walczących w toku trwania operacji zaczepnej pozwalają na przyjęcie, jako jednego z możliwych, następującego wariantu zmiany rubieży rozwinięcia przez armijne jednostki rozpoznania radioelektronicznego:

- pierwszy rzut armijnego batalionu rozpoznania powinien być przegrupowany całością sił co 6-8 godzin;

- drugorzutowe pododdziały batalionu - częściami sił, lub całością, nie częściej niż 1-2 razy w ciągu doby.

Dowództwo, sztab i pododdziały zabezpieczenia armijnego batalionu rozpoznania radioelektronicznego przemieszczają się wraz z SD armii.

W zależności od rozwoju sytuacji SD batalionu rozpoznania radioelektronicznego może być przegrupowywane całością lub dwoma rzutami. W wypadku przegrupowywania dwurzetowego drugi rzut SD może rozpocząć przejście do nowego rejonu dopiero po rozwinięciu się i przejęciu dowodzenia pododdziałami prowadzącymi rozpoznanie przez pierwszy rzut.

W wypadku zmiany SD w jednym rzucie dowodzenie pododdziałami rozpoznawczymi odbywa się przy pomocy środków technicznych pracujących w ruchu.

ZAKOŃCZENIE

Rola i znaczenie rozpoznania radioelektronicznego systematycznie wzrasta. Wynika to m.in. z zasad i sposobów działania oraz dużych możliwości sił i środków tego rodzaju rozpoznania. Ilościowy i jakościowy rozwój nowoczesnego sprzętu radioelektronicznego oraz doskonalenie struktur organizacyjnych pododdziałów stwarzają realne możliwości zdobywania przez rozpoznanie radioelektroniczne takich danych o przeciwniku, których nie mogą zdobyć inne rodzaje rozpoznania.

Organizacja oraz planowanie rozpoznania radioelektronicznego w natarciu dywizji i operacji zaczepnej armii należy do głównych obowiązków szefów ogólnowojskowych komórek rozpoznawczych. Muszą oni, znając zadania postawione przez dowódców, dążyć do takiego sposobu wykorzystania sił i środków, który z jednej strony będzie zgodny z wymogami współczesnego pola walki, a z drugiej - zapewni maksymalne wykorzystanie możliwości sił i środków radioelektronicznych, działających w ramach ogólnego systemu rozpoznania.

Ważnymi, a jednocześnie trudnymi do rozwiązania w toku prowadzenia działań zaczepnych są problemy kierowania siłami i środkami rozpoznania radioelektronicznego. Wynikają one z różnorodnych,

niejednokrotnie bardzo złożonych sytuacji taktyczno-operacyjnych, wymagających natychmiastowego przegrupowania pododdziałów, które nie zawsze ze względu na posiadany sprzęt - są zdolne do szybkiego działania.

Pododdziały rozpoznania radioelektronicznego dywizji i armii, mimo dużych możliwości, nie są w stanie zaspokoić wszystkich potrzeb dowódców ogólnowojskowych, gdyż nie obejmują one swoim zasięgiem nawet połowy ważnych obiektów znajdujących się w ugrupowaniu przeciwnika. Powstaje w związku z tym potrzeba umiejętnego wykorzystywania faktycznie istniejących możliwości i skierowywania wysiłków na rozpoznanie tych obiektów, które w określonych sytuacjach są najważniejsze.

OPRACOWAŁ:
ST. WYKŁADOWCA KATEDRY RWIAO
płk dypl. M. DĘBSKI

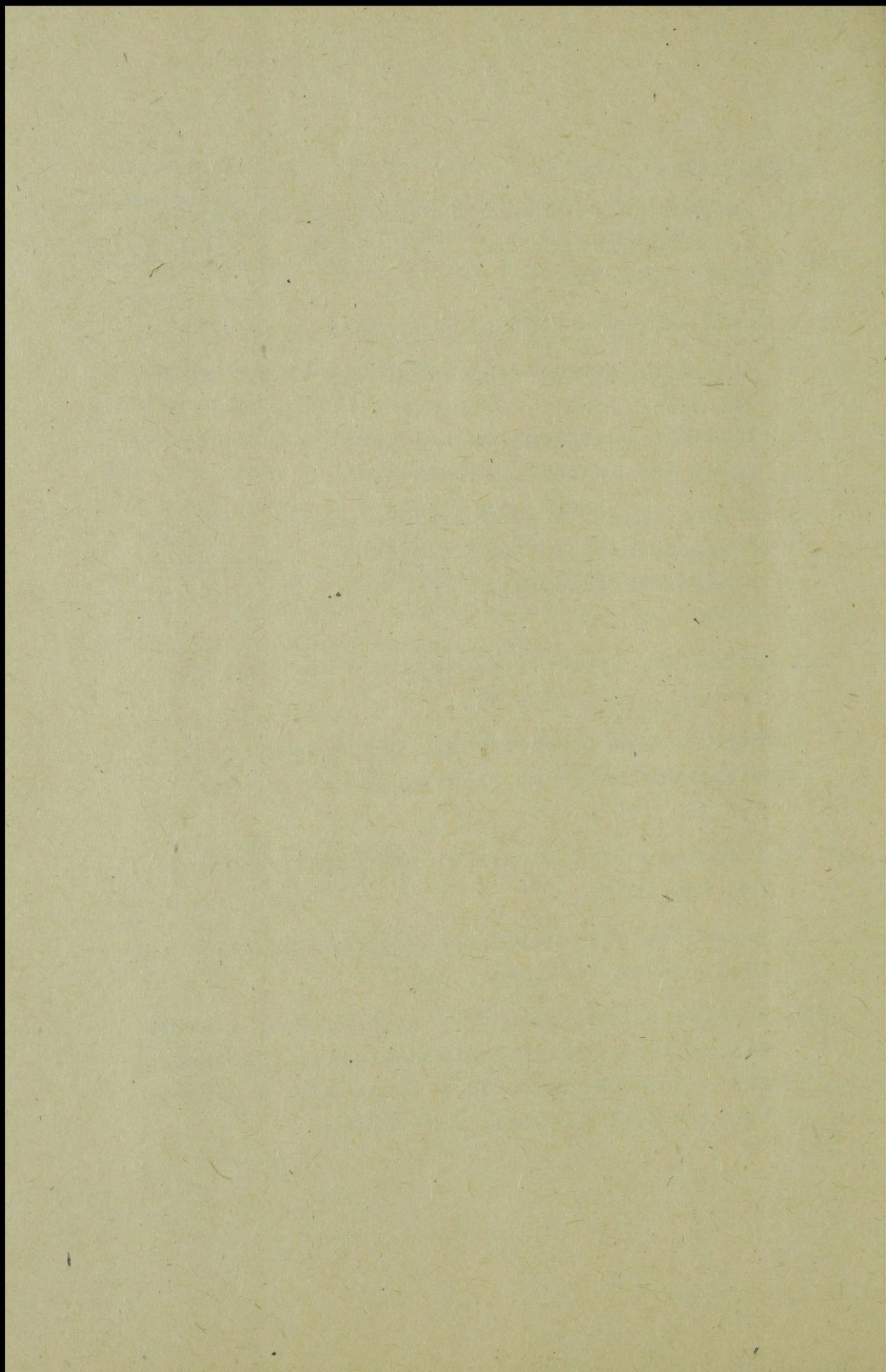
SPRAWDZIŁ:
ZAST. SZEFA KAT. RWIAO
płk dr F. JANUSZEWSKI

Wydrukowano w 80 egz.

Egz. Nr 1-80 Bibl. Nauk OZS
Wyk. płk Dębski
Druk A.W.
Druk ASG WP nr 021/026/WW
Kor. E.L.

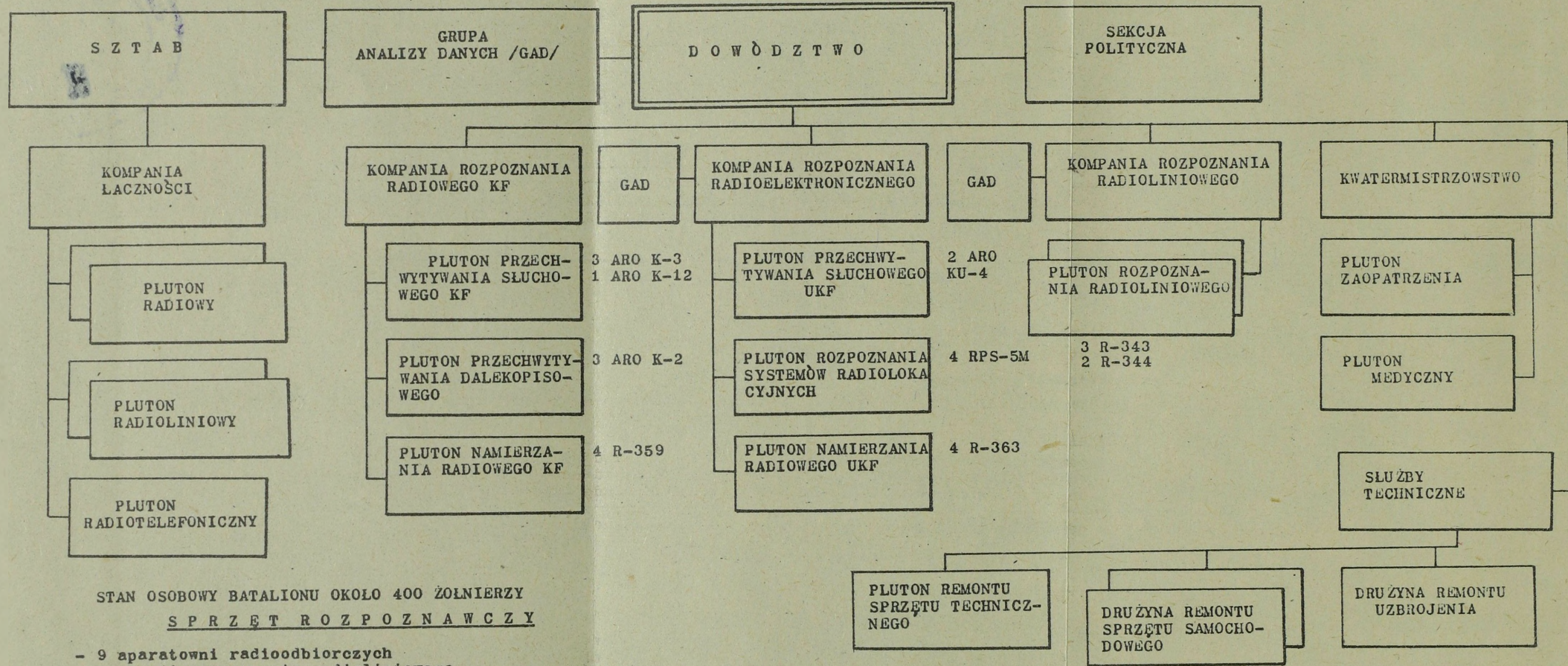
LITERATURA

1. Podręcznik rozpoznania wojskowego na szczeblach taktycznych, cz. I i II Wyd. MON - Szt. Gen. Z. II, 1971/72.
2. Myśl Wojskowa 1972, nr 3 /tajna/.
3. Biuletyn Informacyjny 1973, nr 1/119, Wyd. MON-Szt. Gen.
4. Biuletyn Informacyjny 1976, nr 3/123. Wyd. specjalne MON. Szt. Gen. - 1976 r.
5. Organizacja i prowadzenie rozpoznania radioelektronicznego /pułk, batalion : rozpoznania radioelektronicznego/ Wyd. MON - Szt. Gen. Z. II, 1979r.
6. Jednolity system rozpoznania w operacji zaczepnej armii. Wyd. ASG, 1974.
7. Organizacja i prowadzenie rozpoznania radioelektronicznego na szczeblach taktycznych. Wyd. ASG, 1967.
8. Założenia i zasady walki radioelektronicznej. Wyd. ASG, 1978.
9. Rozwój działań wojennych w Wietnamie, cz. X : Elektronika Wyd. jawne, 1969.
10. Notatki własne z odprawy szkoleniowej i kursu dla oficerów rozpoznania radioelektronicznego SOW - październik 1978 r., oraz dane z konsultacji w Z. II Szt. Gen. i ZR GISz.

ORGANIZACJA I WYPOSAŻENIE BATALIONU ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO ARMII

Egz.nr...

STAN OSOBOWY BATALIONU OKOŁO 400 ŻOŁNIERZY

SPRZĘT ROZPOZNAWCZY

- 9 aparatowni radioodbiornych
- 5 stacji rozpoznania radioliniowego
- 8 namierników radiowych
- 4 stacje radiolokacyjne

SPRZĘT ŁACZNOŚCI

- 23 radiostacje
- 10 radiotelefonów
- 4 stacje radioliniowe

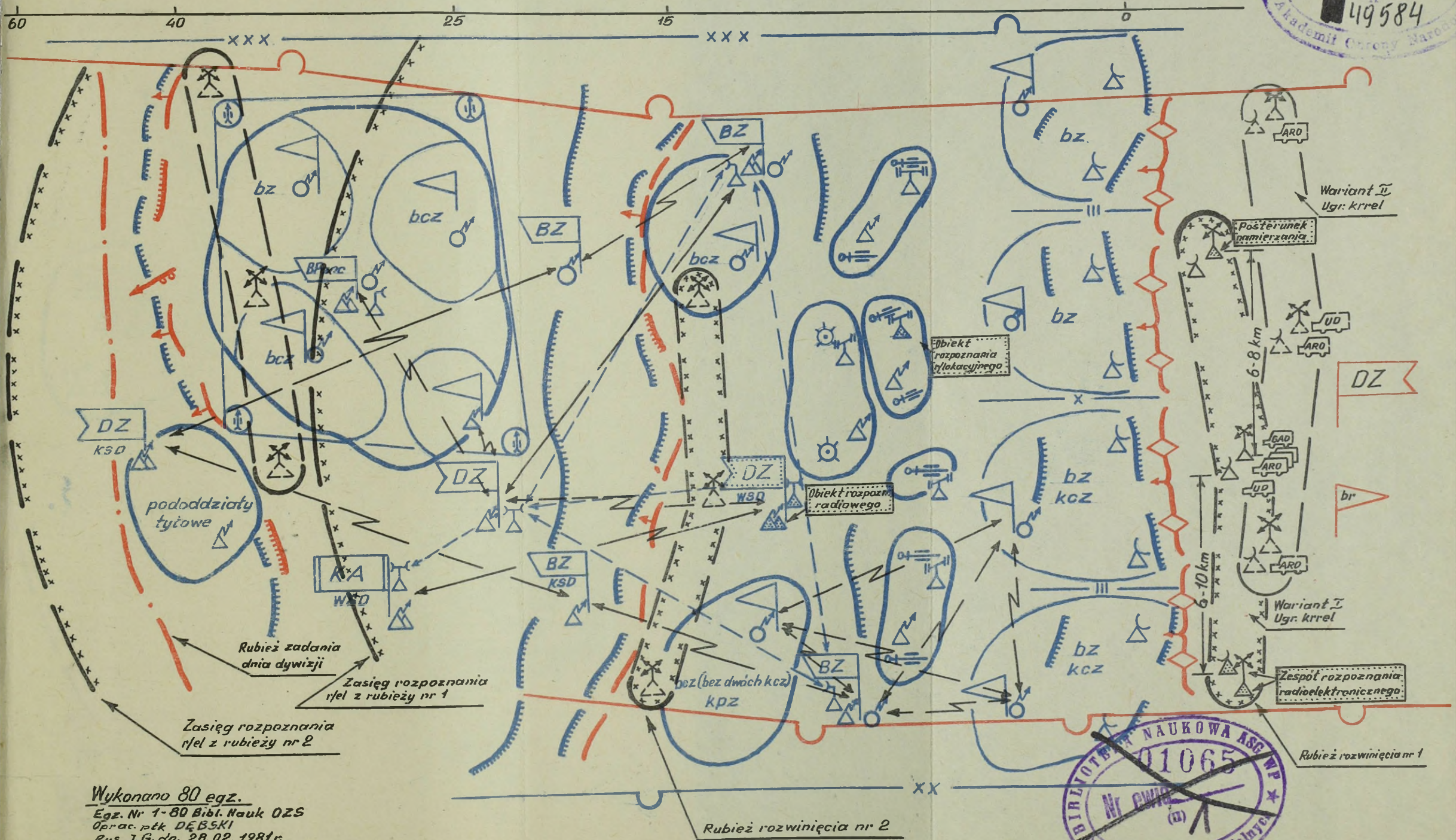
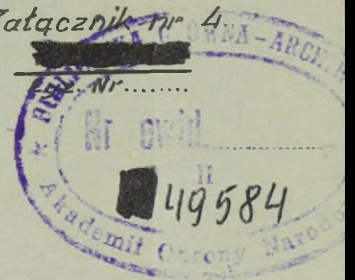
ILOŚCIOWE ZESTAWIENIE I NAZWY STANOWISK /POSTERUNKÓW/ROZPOZNAWCZYCH
ORĄŻ OGÓLNE MOŻLIWOŚCI PODODZIAŁÓW ROZPOZNIANIA DYWIZJI /krrel/
I ARMII /brrel/

Rodzaj stanowisk rozpoznawczych /przechwyty radiowego/ i posterunków	Liczba		Możliwości wykrywania rdst oraz przechwyty sieci /kierunków/		Możliwości namierzenia radioostacji		Możliwości rozpoznania stacji radiolokacyjnych		
	krrel	armii	stale	kontrolne	w ciągu godz.	w ciągu doby	w ciągu godziny	w ciągu doby	
	krrel	armii	krrel	armii	dywizji	armii	dywizji	armii	dywizji
Stanowisko przechwyty słuchowego	12	10	10-15	30-50	-	-	-	-	-
	UKF		15	50	-	-	-	-	-
	KF	3	12	2	50	-	-	-	-
Stanowiska przechwyty dalekopisowego KF	-	13	10-15	30-40	-	-	-	-	-
Stanowiska rozpoznania łączności - r/lin.	-	5	do 30	-	-	-	-	-	-
Posterunki namierzania radiowego	3	4	-	-	15	300/300/	-	-	-
	UKF		-	-	20	350	-	-	-
	KF	4	7	-	15	300*	-	-	-
					20	360	-	-	-
Radiolokacyjne posterunki rozpoznawcze	3	-	-	-	-	-	4-6	80-120	200/250
	NRS-1								
	RPS-5M	4	-	-	-	-	-	10-12	-

x/w wypadku organizowania dwóch sieci namierzania radiowego KF ilość namiarów ulegnie zwiększeniu co najmniej o 50%.

UGRUPOWANIE BOJOWE ORAZ PRZEGRUPOWANIE KRR/EL DYWIZJI W NATARCIU (wariant)

Załącznik nr 4

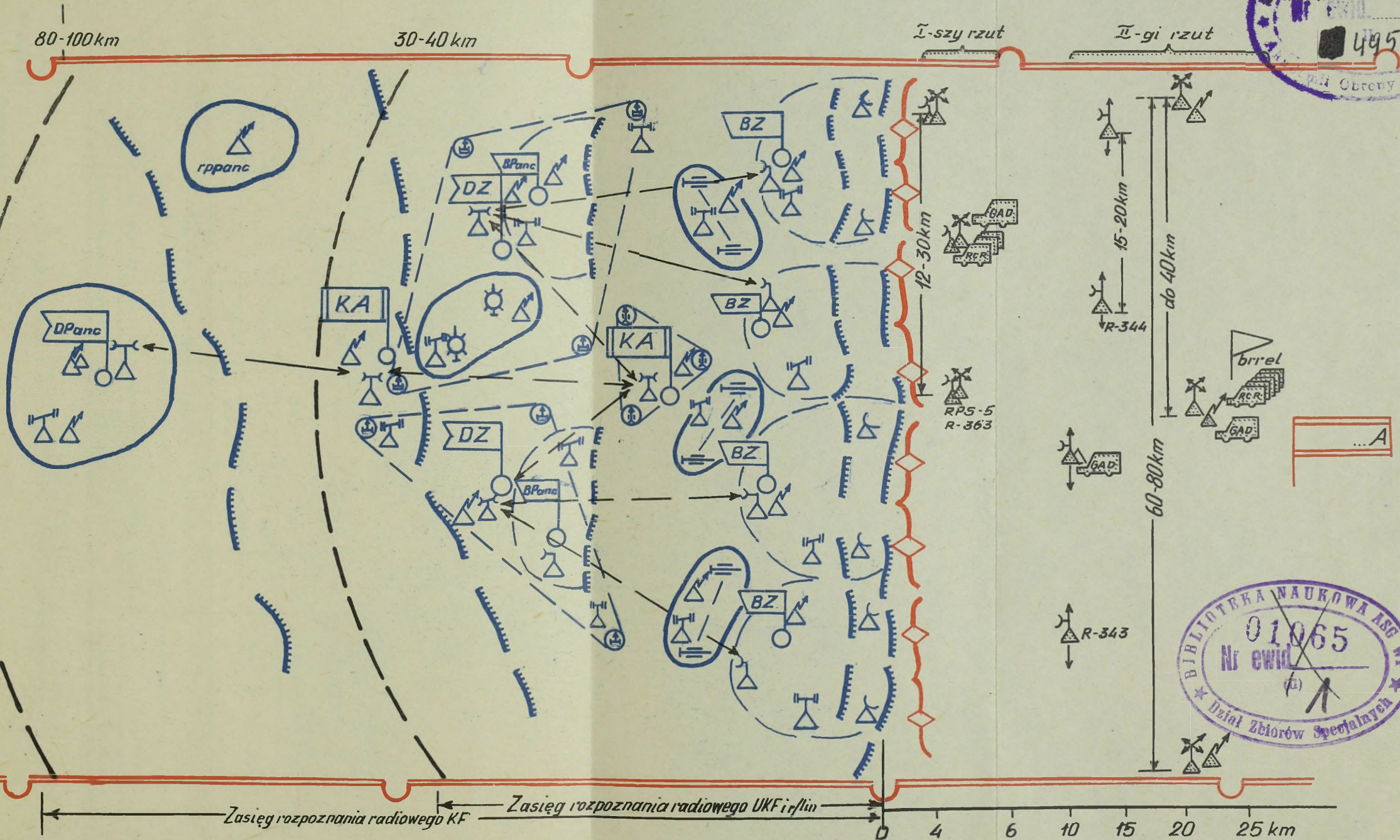

Wykonano 80 egz.
Egz. Nr 1-80 Bibl. Nauk OZS
Oprac. ptk DĘBSKI
Rys. J.G. dn. 28.02.1981r.
Druk ASG WP poz. 021/WW.

UGRUPOWANIE BATALIONU ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO ARMII I ZASIĘGI ROZPOZNANIA

Załącznik nr 5 NA-ARG
49584
Obrotowy

Wykonano 80 egz.
Egz. Nr 1-80 Bibl. Nauk. OZS.
Oprac. płk DEBSKI
Rys. J.G. dn. 28.02.1981r.
Druk ASG WP poz. 028/WW.

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
01065
Nr ewid.
Dział Zbiorów Specjalnych

ORIENTACYJNE POWIERZCHNIE REJONÓW ROZWIJANIA I PRZYGOTOWANIA DO
PRACY ELEMENTÓW UGRUPOWANIA KRTEL DYLIZJI
I BRTEL ARMII

Elementy ugrupowania	Wymagana powierzchnia rejonu rozwinięcia	Normy czasowe /minuty/xx					
Nazwa	Liczba	Wymiary /m/	powierzchnia /m ² /	Rozwinięcie	Zwijanie	Przygotowanie do pracurządzenia cy	Typ
RCR ^x KF	1	150 x 200	30 000	25 - 30	15 - 18		AROK-12 AROK-2 AROK-3
RCR UKF	1/1	60 x 30	1 800	16	10	5	ARO-KU-4
Posterunek namierzania KF	4	350 x 400	140 000	180	80	35	R - 359
Posterunek namierzania radiowego UKF	3/4	30 x 30	900	20	10	15	R - 363
Posterunek rozpoznania stacji radiolokacyjnych	3/4	30 x 30	900	15	10	12	NRS-1 RPS 5/6
Posterunek rozpoznania łączności radiolinowej	4	50 x 40	2 000	90-100	60-65	10-12	R-343 R-344

x/ Radiowe centrum rozpoznawcze,
xx/ Według: Normy szkoleniowe i kryteria oceny pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego wojsk operacyjnych, wyd.MON,1977, sygn.szkol.568/76, str.10-13.

Uwaga: Liczby podane w liczniku dotyczą krteł dywizji, a w mianowniku - brteł armii.

Załącznik nr 7

T A J N E

Egz.nr. . .

NORMY ROZMIESZCZENIA /ROZWIJANIA/ ELEMENTÓW UGRUPOWANIA
DYWIZYJNEJ KRREL W NATARCIU I ARMIJNEGO BRREL W OPERACJI
ZACZEPNEJ^{x/}

Elementy ugrupowania	Miejsce rozwinięcia /sposób/	Odległość od przedniego skraju /km/	Odległość między dwoma kolejnymi posterunkami /km/	Odległość między skrajnymi posterunkami /km/	
Rodzaj RCR	RCR UKF	Z reguły w centrum ugrupowania krrel w rejonie posterunku namierzania radiowego	2-4/4-6	-	-
	RCR KF	W środku pasa działania armii w rejonie środkowego posterunku namierzania radiowego	20-30		
Rodzaj posterunku namierzania	KF	W całym pasie działania armii wzdłuż frontu /skrajne posterunki można w razie potrzeby rozwijać w pasie działania sąsiadów.	15 - 30	do 40	do 80
	URF	Wzdłuż frontu na głównym kierunku rozpoznania armii prostopadle do kierunku rozpoznania	2-4/4-6	6-10	12-20
	NRS/RPS	W całym pasie działania dywizji /armii/ wzdłuż frontu	2-4/4-6	6-10	12-30
R-343 R-344	W całym pasie działania wzdłuż frontu ^{xx} /zmiana okresowa/	10-25	nie mniej niż 4-6	do 80	

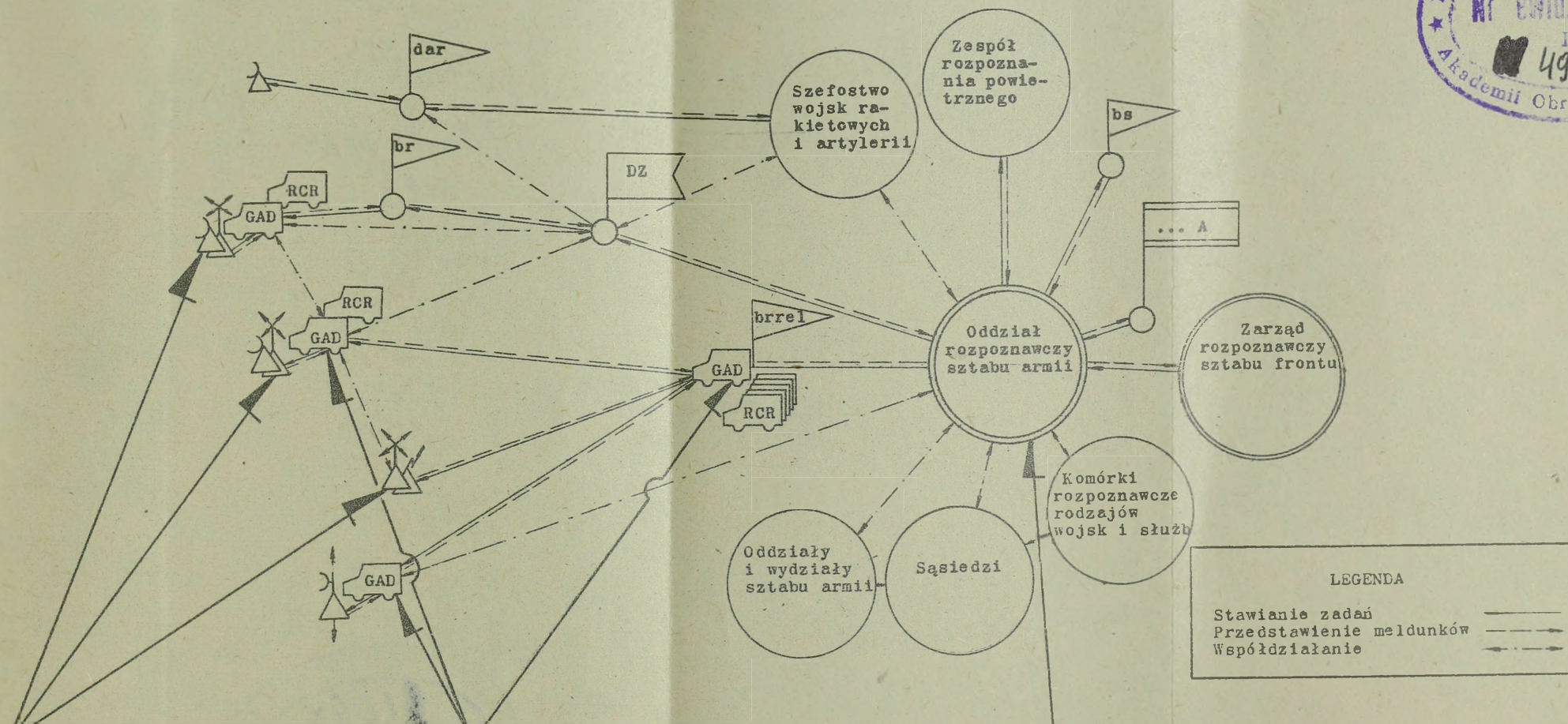
x/ Według projektu podręcznika: Zasady organizacji i prowadzenia rozpoznania radioelektronicznego. Wyd.MON - Szt.Gen.WP Zarząd II 1977.

xx/ Posterunkom rozpoznania łączności radioliniowej wyznacza się pasy działania o szerokości 10-15 km w odległości 8-16 km od linii styczności wojsk.

Uwaga: Liczby podane w liczniku dotyczą krrel dywizji, a w mianowniku brrel armii.

OBIEG INFORMACJI W SYSTEMIE ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO DYWIZJI I ARMII

Załącznik nr 8

- Poszukiwanie, przechwytywanie, namierzanie radiowe /radiolokacyjne/

- Wstępna ocena wartości wykrytych środków radioelektronicznych przeciwnika;

- Przekazywanie wyników namierzenia do GAD

- Przekazywanie ogólnowojskowym komórkom rozpoznawczym ważnych sygnałów przechwyconych od środków radioelektronicznych przeciwnika .

- Zbieranie i opracowywanie danych od wykonawców;

- Przekazywanie komend do namierzenia oraz stawianie dodatkowych zadań;

- Określenie rejonów rozmieszczenia wykrytych środków radioelektronicznych przeciwnika;

- Przekazywanie meldunków przełożonym;

- Wzajemna wymiana informacji.

- Zbieranie, ocena i opracowanie danych rozpoznania radioelektronicznego;

- Meldowanie dowódcy, szefowi sztabu o zdobytych wiadomościach, informowanie sąsiadów oraz szefów służb i dowódców rodzajów wojsk, składanie meldunków i zapotrzebowań do ZR Frontu;

- Ogólne kierowanie działalnością bojową pododdziałów rozpoznania radioelektronicznego.

